

La profonde crise du système américain, c'est son incapacité à produire des profits à l'échelle sociale, d'une façon suffisante. Il doit donc réussir, *à l'extérieur*, ce qu'il ne peut faire chez lui, c'est-à-dire augmenter la masse des profits proportionnellement à la masse des capitaux existants. La classe possédante, qui possède aussi plus ou moins l'Etat, compte sur ses entreprises impérialistes pour réaliser ce rêve dément.

Δύο Τοπικοί Πόλεμοι

Mustapha Khayati

Δύο Τοπικοί Πόλεμοι

Τίτλος πρωτοτύπου: **Two Local Wars**

Συγγραφέας: **Mustapha Khayati**

Απόδοση στα ελληνικά:
μεταφραστική ομάδα wormhole,
ένα μεταφραστικό εγχείρημα
που γεφυρώνει τον αναγνώστη
με διάσπαρτα κείμενα ανά τον κόσμο.

Θεωρούμε πώς η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών
δεν θα πρέπει να υφίστανται ως μορφή εμπορεύματος.
Γι' αυτό πήραμε την απόφαση, με ότι μέσο διαθέτουμε,
να παρέχουμε ανοιχτή πρόσβαση σε βιβλία,
κείμενα, άρθρα, δοκίμια, κυρίως ξενόγλωσσα,
σε αυτούς που δεν μπορούν να έχουν,
λόγω οικονομικής δυσπραγίας
ή/και που δεν γνωρίζουν καλά μία ξένη γλώσσα.

Μία μορφή αλληλεγγύης, αν θέλετε,

για την προσέγγιση στην παραγωγή γνώσης,
μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης αλλά και
υποδείξεις υλικού για μεταφράσεις τις οποίες
μπορείτε να στείλετε στο: wormhole_txt (at) riseup.net

Νοέμβριος, 2024

Mustapha Khayati, 1967

Δύο Τοπικοί Πόλεμοι

Ο Αραβο-Ισραηλινός πόλεμος ήταν ένα βρώμικο τέχνασμα που έστησε η σύγχρονη ιστορία στην καλή συνείδηση της Αριστεράς, η οποία συμμετείχε στο μεγάλο θέαμα της διαμαρτυρίας της κατά του πολέμου του Βιετνάμ. Η ψευδής συνείδηση που έβλεπε στο Ν.Λ.Φ. τον πρωταθλητή της "σοσιαλιστικής επανάστασης" ενάντια στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό δεν μπορούσε παρά να εγκλωβιστεί και να καταρρεύσει μέσα στις ανυπέρβλητες αντιφάσεις της, όταν έπρεπε να αποφασίσει ανάμεσα στο Ισραήλ και τον Νάσερ. Ωστόσο, καθ' όλη τη διάρκεια της γελοίας πολεμικής της, δεν σταμάτησε ποτέ να διακηρύσσει ότι η μία ή η άλλη πλευρά είχε απόλυτο δίκιο, ή ακόμη και ότι η μία ή η άλλη προοπτική τους ήταν επαναστατική.

Με τη μετανάστευση σε υπανάπτυκτες περιοχές, ο επαναστατικός αγώνας υπέστη μια διπλή αλλοτρίωση: αυτή της ανίκανης Αριστεράς που αντιμετώπιζε έναν υπεραναπτυγμένο καπιταλισμό, τον οποίο δεν ήταν σε θέση να καταπολεμήσει, και αυτή των εργατικών μαζών στις αποικιοκρατούμενες χώρες που κληρονόμησαν τα απομεινάρια μιας ακρωτηριασμένης επανάστασης και έπρεπε να υποστούν τα ελαττώματά της. Η απουσία ενός επαναστατικού κινήματος στην Ευρώπη έχει περιορίσει την Αριστερά στην πιο απλή της έκφραση: μια μάζα θεατών που λιποθυμάνε από έκσταση κάθε φορά που οι εκμεταλλευόμενοι στις αποικίες παίρνουν τα όπλα ενάντια στα αφεντικά τους και που δεν μπορούν να μην βλέπουν αυτές τις εξεγέρσεις ως την επιτομή της Επανάστασης.

Ταυτόχρονα, η απουσία από την πολιτική ζωή του προλεταριάτου ως τάξης για τον εαυτό της (και για μας το προλεταριάτο είναι επαναστατικό ή δεν είναι τίποτα) επέτρεψε σε αυτή την Αριστερά να γίνει ο "ιππότης της αρετής" σε έναν κόσμο χωρίς αρετή. Αλλά όταν θρηνεί για την κατάστασή της και παραπονιέται ότι η «παγκόσμια τάξη πραγμάτων» έρχεται σε αντίθεση με τις καλές της προθέσεις και όταν διατηρεί τους φτωχούς της πόθους απέναντι σε αυτή την τάξη πραγμάτων, στην πραγματικότητα είναι προσκολλημένη σε αυτή την τάξη πραγμάτων ως προς την ίδια της την ουσία.

Αν της αφαιρεθεί αυτή η τάξη, θα χάσει τα πάντα.

Η Ευρωπαϊκή Αριστερά είναι τόσο αξιοθρήνητη ώστε, όπως ένας ταξιδιώτης στην έρημο που λαχταρά μια σταγόνα νερό, φαίνεται να μην επιδιώκει τίποτα περισσότερο από το πενιχρό συναίσθημα μιας αφηρημένης ένστασης. Βάσει των λίγων στοιχείων με τα οποία είναι ικανοποιημένη μπορεί κανείς να μετρήσει το μέγεθος της ένδειας της. Είναι τόσο ξένη προς την ιστορία όσο ξένο είναι το προλεταριάτο προς αυτόν τον κόσμο.

Η ψευδής συνείδηση είναι η φυσική της κατάσταση, το θέαμα είναι το στοιχείο της, και η φαινομενική αντίθεση των συστημάτων είναι το καθολικό της πλαίσιο αναφοράς: όπου υπάρχει σύγκρουση βλέπει πάντα το Καλό να πολεμά το Κακό, την "ολική επανάσταση" εναντίον της "ολικής αντίδρασης".

Η προσκόλληση αυτής της θεαματικής συνείδησης σε αλλότριες αιτίες παραμένει παράλογη και οι ενάρετες διαμαρτυρίες της παραπαίουν στα δαιδαλώδη μονοπάτια της ενοχής της. Οι περισσότερες από τις "Επιτροπές του Βιετνάμ" στη Γαλλία διαλύθηκαν κατά τη διάρκεια του "Πολέμου των Έξι Ημερών" και ορισμένες από τις ομάδες αντίστασης στον πόλεμο στις Ηνωμένες Πολιτείες αποκάλυψαν επίσης την πραγματικότητά τους. "Δεν μπορεί κανείς να είναι ταυτόχρονα υπέρ των Βιετναμέζων και κατά των Εβραίων που απειλούνται με εξόντωση", είναι η κραυγή ορισμένων. "Μπορείς να πολεμάς εναντίον των Αμερικανών στο Βιετνάμ και ταυτόχρονα να υποστηρίζεις τους συμμάχους τους Σιωνιστές επιτιθέμενους;" είναι η απάντηση άλλων. Και μετά βυθίζονται σε Βυζαντινές συζητήσεις... Ο Σαρτρ δεν έχει συνέλθει ακόμα από αυτό.

Στην πραγματικότητα όλη αυτή η ωραία παρέα δεν πολεμάει στην πραγματικότητα αυτά που καταδικάζει, ούτε γνωρίζει πολλά για τις δυνάμεις που υποστηρίζει. Η αντίθεσή της στον αμερικανικό πόλεμο συνδυάζεται σχεδόν πάντα με την άνευ όρων υποστήριξη των Βιετκόνγκ- αλλά σε κάθε περίπτωση αυτή η αντίθεση παραμένει θεαματική για όλους.

Όσοι ήταν πραγματικά αντίθετοι με τον ισπανικό φασισμό πήγαν να τον πολεμήσουν. Κανείς δεν πήγε ακόμα να πολεμήσει τον «ιμπεριαλισμό των Γιάνκηδων». Στους καταναλωτές της επίπλαστης συμμετοχής προσφέρεται ένα ολόκληρο φάσμα θεαματικών επιλογών: ειρηνιστικές διαδηλώσεις, σταλινο-γκολιστικός εθνικισμός κατά των Αμερικανών (η επίσκεψη του Χάμφρεϊ ήταν η μοναδική ευκαιρία που το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα έχει διαδηλώσει με τους εναπομείναντες πιστούς του), η πώληση του ενημερωτικού δελτίου του Βιετνάμ ή διαφημιστικά ραβασάκια από το κράτος του Χο Τσι Μινχ, ούτε οι Pronos (πριν τη διάλυσή τους) ούτε οι φοιτητές του Βερολίνου κατάφεραν να ξεπεράσουν το στενό πλαίσιο της αντιιμπεριαλιστικής "δράσης".

Το αντιπολεμικό κίνημα στην Αμερική είναι φυσικά πιο σοβαρό από τη στιγμή που βρίσκεται αντιμέτωπο με τον πραγματικό εχθρό. Κάποιοι νέοι, ωστόσο, καταλήγουν να ταυτίζονται απλοϊκά με τους φαινομενικούς εχθρούς των πραγματικών εχθρών τους- πράγμα που ενισχύει τη σύγχυση μιας εργατικής τάξης που έχει ήδη υποστεί τη χειρότερη κτηνωδία και μυστικοποίηση και συμβάλλει στη διατήρησή της σε εκείνη την «αντιδραστική» κατάσταση του μυαλού από την οποία αντλεί κανείς επιχειρήματα εναντίον της.

Η κριτική του Γκεβάρα μας φαίνεται πιο σημαντική αφού έχει τις ρίζες της στους πραγματικούς αγώνες, αλλά εκ των πραγμάτων υπολείπεται. Ο Τσε είναι σίγουρα ένας από τους τελευταίους συνεπείς Λενινιστές της εποχής μας. Αλλά όπως και ο Επιμενίδης, φαίνεται ότι κοιμόταν τα τελευταία πενήντα χρόνια για να μπορέσει να πιστέψει ότι υπάρχει ακόμα ένα "προοδευτικό μπλοκ", το οποίο για κάποιο περίεργο λόγο " καταρρέει". Αυτός ο γραφειοκρατικός και ρομαντικός επαναστάτης βλέπει στον ιμπεριαλισμό μόνο το υψηλότερο στάδιο του καπιταλισμού, που αγωνίζεται ενάντια σε μια κοινωνία που είναι σοσιαλιστική παρά τις ατέλειές της.

Τα ενοχλητικά εμφανή ελαττώματα της ΕΣΣΔ αρχίζουν να φαίνονται όλο και πιο "φυσικά". Όσο για την Κίνα, σύμφωνα με επίσημη ανακοίνωση, παραμένει "έτοιμη να δεχτεί όλες τις εθνικές θυσίες για να υποστηρίξει το Βόρειο Βιετνάμ ενάντια στις ΗΠΑ" (αντί να υποστηρίξει τους εργάτες του Χονγκ Κονγκ) "και αποτελεί την πιο σταθερή και ασφαλή οπισθοφυλακή για τον Βιετναμικό λαό στον αγώνα του ενάντια στον ιμπεριαλισμό". Στην πραγματικότητα, κανείς δεν αμφιβάλλει ότι ακόμη κι αν σκοτωνόταν και ο τελευταίος Βιετναμέζος, η γραφειοκρατική Κίνα του Μάο θα ήταν ακόμη άθικτη. (Σύμφωνα με την Izvestia, η Κίνα και οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν ήδη συνάψει αμοιβαίο σύμφωνο μη επέμβασης).

Ούτε η μανιχαϊστική συνείδηση της ενάρετης Αριστεράς ούτε η γραφειοκρατία είναι σε θέση να δουν τη βαθιά ενότητα του σημερινού κόσμου.

Η διαλεκτική είναι ο κοινός τους εχθρός.

Η επαναστατική κριτική ξεκινάει πέρα από το καλό και το κακό- έχει τις ρίζες της στην ιστορία και λειτουργεί στην ολότητα του υπάρχοντος κόσμου.

Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να χειροκροτήσει ένα εμπόλεμο κράτος ή να υποστηρίξει τη γραφειοκρατία ενός κράτους εκμετάλλευσης που βρίσκεται στη διαδικασία σχηματισμού.

Πρέπει πρώτα απ' όλα να αποκαλύψει την αλήθεια των σημερινών αγώνων, τοποθετώντας τους στο ιστορικό τους πλαίσιο, και να αποκαλύψει τους κρυμμένους σκοπούς των δυνάμεων που βρίσκονται επίσημα σε σύγκρουση.

**Ο βραχίονας της κριτικής είναι
το προοίμιο της κριτικής με όπλα.**

Η ειρηνική συνύπαρξη του αστικού και του γραφειοκρατικού ψεύδους κατέληξε να επικρατήσει έναντι του ψεύδους της αντιπαράθεσής τους. Η ισορροπία του τρόμου έσπασε στην Κούβα το 1962 με τη συντριβή των Ρώσων. Από τότε ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός είναι ο αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος του κόσμου. Και μπορεί να παραμείνει έτσι αποκλειστικά και μόνο μέσω της επιθετικότητας, αφού δεν έχει καμία πιθανότητα να σαγηνεύσει τους αποκληρωμένους, οι οποίοι προσελκύνονται ευκολότερα από το Κινεζο-Σοβιετικό μοντέλο.

Ο κρατικός καπιταλισμός είναι η φυσική τάση των αποικιοκρατούμενων κοινωνιών, όπου το κράτος διαμορφώνεται γενικά πριν από τις ιστορικές τάξεις.

Η ολοκληρωτική εξάλειψη του κεφαλαίου και των εμπορευμάτων της από την παγκόσμια αγορά είναι η θανάσιμη απειλή που στοιχειώνει την αμερικανική τάξη των ιδιοκτητών και την ελεύθερη οικονομία της - αυτό είναι το κλειδί της επιθετικής της οργής.

Μετά τη μεγάλη κρίση του 1929, η κρατική παρεμβατικότητα είναι όλο και πιο εμφανής στους μηχανισμούς της αγοράς- η οικονομία δεν μπορεί πλέον να λειτουργεί σταθερά χωρίς μαζικές δαπάνες από το κράτος, τον κύριο "καταναλωτή" όλης της μη εμπορικής παραγωγής (ιδίως των εξοπλιστικών βιομηχανιών).

Αυτό δεν τη σώζει από το να παραμένει σε κατάσταση μόνιμης κρίσης και να έχει συνεχώς την ανάγκη επέκτασης του δημόσιου τομέα της σε βάρος του ιδιωτικού. Μια αδυσώπητη λογική ωθεί το σύστημα προς έναν όλο και περισσότερο κρατικά ελεγχόμενο καπιταλισμό, δημιουργώντας σοβαρές κοινωνικές συγκρούσεις.

Η βαθιά κρίση του Αμερικανικού συστήματος έγκειται στην αδυναμία του να παράγει επαρκή κέρδη σε κοινωνικό επίπεδο. Επομένως, πρέπει να επιτύχει στο εξωτερικό αυτό που δεν μπορεί να κάνει στο εσωτερικό, δηλαδή να αυξήσει το ποσό του κέρδους σε αναλογία με το ποσό του υπάρχοντος κεφαλαίου.

Η τάξη των ιδιοκτητών, η οποία κατέχει λίγο πολύ και το κράτος, βασίζεται στις ιμπεριαλιστικές επιχειρήσεις της για να πραγματοποιήσει αυτό το παράλογο όνειρο.

Για την τάξη αυτή, ο ψευδοκομμουνιστικός κρατικός καπιταλισμός σημαίνει θάνατο, όπως και ο αυθεντικός κομμουνισμός- γι' αυτό και είναι ουσιαστικά ανίκανη να δει οποιαδήποτε διαφορά μεταξύ τους.

Η τεχνητή λειτουργία της μονοπωλιακής οικονομίας ως "πολεμικής οικονομίας" εξασφαλίζει, προς το παρόν, ότι η πολιτική της άρχουσας τάξης υποστηρίζεται πρόθυμα από τους εργαζόμενους, οι οποίοι απολαμβάνουν πλήρη απασχόληση και θεαματική αφθονία:

“Αυτή τη στιγμή, το ποσοστό της εργασίας που απασχολείται σε θέσεις εργασίας που συνδέονται με την εθνική άμυνα ανέρχεται στο 5,2% του συνολικού αμερικανικού εργατικού δυναμικού, έναντι 3,9% πριν από δύο χρόνια (...) Ο αριθμός των πολιτικών θέσεων εργασίας στον τομέα της εθνικής άμυνας έχει αυξηθεί από 3.000.000 σε 4.100.000 τα τελευταία δύο χρόνια”. (Le Monde, 17 Σεπτεμβρίου 1967).

Εν τω μεταξύ, ο καπιταλισμός της αγοράς διαισθάνεται αόριστα ότι με την επέκταση του εδαφικού του ελέγχου θα επιτύχει μια επιταχυνόμενη επέκταση ικανή να εξισορροπήσει τις συνεχώς αυξανόμενες απαιτήσεις της μη κερδοσκοπικής παραγωγής.

Η μανιώδης υπεράσπιση περιοχών του «ελεύθερου» κόσμου όπου τα συμφέροντά του είναι συχνά ασήμαντα (το 1959 οι αμερικανικές επενδύσεις στο Νότιο Βιετνάμ δεν ξεπερνούσαν τα 50 εκατομμύρια δολάρια) είναι μέρος μιας μακροπρόθεσμης στρατηγικής που ελπίζει ότι τελικά θα μπορέσει να διαγράψει τις στρατιωτικές δαπάνες ως απλές επιχειρηματικές δαπάνες, εξασφαλίζοντας στις Ηνωμένες Πολιτείες όχι μόνο μια αγορά αλλά και τον μονοπωλιακό έλεγχο των μέσων παραγωγής του μεγαλύτερου μέρους του κόσμου.

Ωστόσο, τα πάντα λειτουργούν εναντίον αυτού του σχεδίου. Από τη μία πλευρά, οι εσωτερικές αντιφάσεις του ιδιωτικού καπιταλισμού: συγκεκριμένα συμφέροντα συγκρούονται με το γενικό συμφέρον της ιδιοκτησιακής τάξης στο σύνολό της, όπως με ομίλους που αποκομίζουν βραχυπρόθεσμα κέρδη από κρατικές συμβάσεις (κυρίως κατασκευαστές όπλων), ή μονοπωλιακές επιχειρήσεις που διστάζουν να επενδύσουν σε υπανάπτυκτες χώρες, όπου η παραγωγικότητα είναι πολύ χαμηλή παρά τη φτηνή εργασία, προτιμώντας αντ' αυτού το "ανεπτυγμένο" μέρος του κόσμου (ιδίως την Ευρώπη, η οποία εξακολουθεί να είναι πιο κερδοφόρα από την κορεσμένη Αμερική).

Από την άλλη πλευρά, συγκρούεται με τα άμεσα συμφέροντα των αποκληρωμένων μαζών, των οποίων η πρώτη κίνηση δεν μπορεί παρά να είναι η εξάλειψη των ντόπιων στρωμάτων που τις εκμεταλλεύονται, τα οποία είναι τα μόνα στρώματα που μπορούν να εξασφαλίσουν στις Ηνωμένες Πολιτείες οποιαδήποτε διείσδυση.

Σύμφωνα με τον Rostow, τον ειδικό της "ανάπτυξης" του State Department, το Βιετνάμ είναι προς το παρόν απλά το πρώτο πεδίο δοκιμής αυτής της τεράστιας στρατηγικής, η οποία, για να εξασφαλίσει την εκμεταλλευτική της ειρήνη, πρέπει να ξεκινήσει με έναν πόλεμο καταστροφής που δύσκολα μπορεί να πετύχει. Η επιθετικότητα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δεν είναι λοιπόν σε καμία περίπτωση η παρεκτροπή μιας κακής διοίκησης, αλλά μια αναγκαιότητα για τις ταξικές σχέσεις του ιδιωτικού καπιταλισμού, ο οποίος, αν δεν ανατραπεί από ένα επαναστατικό κίνημα, εξελίσσεται αδυσώπητα προς έναν τεχνοκρατικό κρατικό καπιταλισμό.

Η ιστορία των αλλοτριωμένων αγώνων της εποχής μας μπορεί να γίνει κατανοητή μόνο σε αυτό το πλαίσιο μιας ακόμα μη κυριαρχούμενης παγκόσμιας οικονομίας.

Η καταστροφή των παλαιών "Ασιατικών" δομών από την αποικιοκρατική διείσδυση γέννησε ένα νέο αστικό στρώμα, ενώ αύξησε την εξαθλίωση ενός μεγάλου μέρους της υπερεκμεταλλευόμενης αγροτιάς.

Η σύζευξη αυτών των δύο δυνάμεων αποτέλεσε την κινητήρια δύναμη του Βιετναμέζικου κινήματος.

Μεταξύ των αστικών στρωμάτων (μικροαστικά και αστικά) σχηματίστηκαν οι πρώτοι εθνικιστικοί πυρήνες και ο σκελετός αυτού που θα αποτελούσε, από το 1930 και μετά, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδοκίνας.

Η προσήλωσή του στη Μπολσεβίκικη ιδεολογία (στη Σταλινική εκδοχή της), η οποία το οδήγησε να μπολιάσει ένα κατά βάση αγροτικό πρόγραμμα με το καθαρά εθνικιστικό, επέτρεψε στο ICP να γίνει η ηγετική δύναμη του ανταποικιακού αγώνα και να συσπειρώσει τη μεγάλη μάζα των αγροτών που είχαν αυθόρμητα ξεσηκωθεί.

Τα "αγροτικά σοβιέτ" του 1931 ήταν η πρώτη εκδήλωση αυτού του κινήματος. Συνδέοντας όμως την τύχη του με εκείνη της Τρίτης Διεθνούς, το ICP υποτάχθηκε σε όλες τις διακυμάνσεις της Σταλινικής διπλωματίας και στις διακυμάνσεις των εθνικών και κρατικών συμφερόντων της Ρωσικής γραφειοκρατίας.

Μετά το έβδομο συνέδριο της Κομιντέρν (Αύγουστος 1935) "ο αγώνα κατά του γαλλικού ιμπεριαλισμού" εξαφανίστηκε από το πρόγραμμα και σύντομα αντικαταστάθηκε από τον αγώνα κατά του ισχυρού Τροτσκιστικού κόμματος. "Όσο για τους Τροτσκιστές, ούτε συμμαχίες, ούτε παραχωρήσεις- πρέπει να αποκαλυφθεί αυτό που είναι: οι πράκτορες του φασισμού" (Έκθεση του Χο Τσι Μινχ στην Κομιντέρν, Ιούλιος 1939).

Το Σύμφωνο Χίτλερ-Στάλιν και η απαγόρευση του Κομμουνιστικού Κόμματος στη Γαλλία και τις αποικίες της επέτρεψαν στο ICP να αλλάξει τη γραμμή του: "Το κόμμα μας θεωρεί ζήτημα ζωής ή θανάτου... να αγωνιστούμε ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τη γαλλική πολιτική της πειρατείας και της σφαγής" (δηλαδή ενάντια στη ναζιστική Γερμανία), "αλλά ταυτόχρονα θα καταπολεμήσουμε τους επιθετικούς στόχους του Ιαπωνικού φασισμού".

Προς το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, με την ουσιαστική βοήθεια των Αμερικανών, οι Vietminh έλεγχαν το μεγαλύτερο μέρος της χώρας και αναγνωρίστηκαν από τη Γαλλία ως ο μοναδικός εκπρόσωπος της Ινδοκίνας.

Σε αυτό το σημείο ο Χο προτίμησε "να μυρίσει λίγο γαλλικό σκατό παρά να τρώει κινέζικο σκατό για μια ζωή" και υπέγραψε, για να διευκολύνει το έργο των συναδέλφων-καθηγητών του, τον τερατώδη συμβιβασμό του 1946, ο οποίος αναγνώριζε το Βιετνάμ τόσο ως "ελεύθερο κράτος" όσο και ως "υπαγόμενο στην Ομοσπονδία Ινδοκίνας της Γαλλικής Ένωσης".

Αυτός ο συμβιβασμός επέτρεψε στη Γαλλία να ανακαταλάβει ένα μέρος της χώρας και, την ίδια στιγμή που οι Σταλινικοί έχασαν το μερίδιό τους στην αστική εξουσία στη Γαλλία, να διεξάγει έναν πόλεμο που διήρκεσε οκτώ χρόνια, στο τέλος του οποίου οι Vietminh παρέδωσαν το Νότο στα πιο οπισθοδρομικά στρώματα και στους Αμερικανούς προστάτες τους και κέρδισαν οριστικά το Βορρά για τον εαυτό τους. Αφού εξολόθρευσε συστηματικά τα εναπομείναντα επαναστατικά στοιχεία (ο τελευταίος Τροτσκιστής ηγέτης, ο Τα Τυ Θάου, είχε δολοφονηθεί μέχρι το 1946), η γραφειοκρατία των Vietminh επέβαλε την ολοκληρωτική της εξουσία στην αγροτιά και ξεκίνησε την εκβιομηχάνιση της χώρας μέσα σε ένα κρατικο-καπιταλιστικό πλαίσιο.

Η βελτίωση της μοίρας των αγροτών, μετά τις κατακτήσεις τους κατά τη διάρκεια του μακρόχρονου απελευθερωτικού αγώνα, υποτάχθηκε, σύμφωνα με τη γραφειοκρατική λογική, στα συμφέροντα του ανερχόμενου κράτους: στόχος ήταν η μεγαλύτερη παραγωγικότητα, με το κράτος να παραμένει ο αδιαμφισβήτητος κύριος αυτής της παραγωγής.

Η αυταρχική εφαρμογή της αγροτικής μεταρρύθμισης έδωσε το 1956 αφορμή για βίαιες εξεγέρσεις και αιματηρή καταστολή (κυρίως στη γενέθλια επαρχία του Χο Τσι Μινχ). Οι αγρότες που είχαν φέρει τη γραφειοκρατία στην εξουσία έμελλε να είναι τα πρώτα θύματά της. Για αρκετά χρόνια μετά η γραφειοκρατία προσπάθησε να πνίξει τη μνήμη αυτού του «σοβαρού λάθους» σε ένα «όργιο αυτοκριτικής».

Αλλά οι ίδιες οι συμφωνίες της Γενεύης επέτρεψαν στην κλίκα του Diem να δημιουργήσει, νότια του 17ου παραλλήλου, ένα γραφειοκρατικό, φεουδαρχικό και θεοκρατικό κράτος στην υπηρεσία των γαιοκτημόνων και της μπουρζουαζίας των ιθαγενών μεσαζόντων.

Μέσα σε λίγα χρόνια αυτό το κράτος επρόκειτο να ακυρώσει, με μερικές κατάλληλες «αγροτικές μεταρρυθμίσεις», όλα όσα είχε κατακτήσει η αγροτιά. Οι αγρότες του Νότου, ορισμένοι από τους οποίους δεν είχαν ποτέ καταθέσει τα όπλα, βρέθηκαν στη μέγγενη της καταπίεσης και της υπερεκμετάλλευσης. Αυτός είναι ο δεύτερος πόλεμος του Βιετνάμ. Η μάζα των εξεγερμένων αγροτών, παίρνοντας για άλλη μια φορά τα όπλα ενάντια στους παλιούς εχθρούς τους, ακολούθησε επίσης για άλλη μια φορά τους παλιούς τους ηγέτες.

Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο διαδέχτηκε το Vietminh, κληρονομώντας τόσο τα προτερήματά του όσο και τα σοβαρά ελαττώματά του. Με το να αυτοαναγορευτεί σε πρωταθλητή του εθνικού αγώνα και του αγροτικού πολέμου, το NLF κέρδισε αμέσως την ύπαιθρο και την κατέστησε την κύρια βάση της ένοπλης αντίστασης. Οι διαδοχικές νίκες του επί του επίσημου στρατού προκάλεσαν την ολοένα και πιο μαζική επέμβαση των Αμερικανών, σε σημείο που η σύγκρουση μετατράπηκε σε ανοιχτό αποικιοκρατικό πόλεμο, με τους Βιετναμέζους αντιμέτωπους με έναν στρατό εισβολής.

Η αποφασιστικότητά του στον αγώνα, το ξεκάθαρα αντιφεουδαρχικό του πρόγραμμα και οι ενιαίες προοπτικές του παραμένουν οι κύριες ιδιότητες του κινήματος. Αλλά σε καμία περίπτωση ο αγώνας του NLF δεν υπερβαίνει το κλασικό πλαίσιο των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων. Το πρόγραμμά του παραμένει βασισμένο σε έναν συμβιβασμό ανάμεσα σε έναν τεράστιο συνασπισμό τάξεων, με κυρίαρχο τον πρωταρχικό στόχο της εξάλειψης της αμερικανικής επιθετικότητας. Δεν είναι τυχαίο ότι απορρίπτει τον τίτλο «Βιετκόνγκ» (δηλαδή Βιετναμέζοι κομμουνιστές) και επιμένει στον εθνικό του χαρακτήρα.

Οι δομές του είναι αυτές ενός κράτους υπό διαμόρφωση: στις ζώνες που ελέγχει επιβάλλει ήδη φόρους και καθιερώνει την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία.

Αυτές οι ελάχιστες ποιότητες στον αγώνα και οι κοινωνικοί στόχοι που εκφράζουν παραμένουν εντελώς απύσυχες στην αντιπαράθεση μεταξύ του Ισραήλ και των Αράβων.

Οι συγκεκριμένες αντιφάσεις του σιωνισμού και της διασπασμένης αραβικής κοινωνίας επιτείνουν τη γενική σύγχυση.

Από τις απαρχές του, το Σιωνιστικό κίνημα ήταν ο αντίποδας της επαναστατικής λύσης σε αυτό που παλαιότερα ονομαζόταν "Εβραϊκό ζήτημα". Άμεσο προϊόν του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, δεν στόχευε στην ανατροπή μιας κοινωνίας που είχε ανάγκη να διώκει τους Εβραίους, αλλά στη δημιουργία μιας Εβραϊκής εθνικής οντότητας που θα προστατευόταν από τις αντισημιτικές εκτροπές του παρακμασμένου καπιταλισμού- δεν στόχευε στην κατάργηση της αδικίας, αλλά στη μεταφορά της. Το προπατορικό αμάρτημα του Σιωνισμού είναι ότι πάντα ενεργούσε σαν να ήταν η Παλαιστίνη ένα έρημο νησί.

Το επαναστατικό εργατικό κίνημα έβλεπε την απάντηση στο Εβραϊκό ζήτημα στην προλεταριακή κοινότητα, δηλαδή στην καταστροφή του καπιταλισμού και "της θρησκείας του, του Ιουδαϊσμού"- η χειραφέτηση των Εβραίων δεν μπορούσε να γίνει ανεξάρτητα από τη χειραφέτηση της ανθρωπότητας.

Ο Σιωνισμός ξεκίνησε από την αντίθετη υπόθεση. Στην πραγματικότητα, η αντεπαναστατική εξέλιξη του τελευταίου μισού αιώνα την δικαίωσε, αλλά με τον ίδιο τρόπο που η εξέλιξη του ευρωπαϊκού καπιταλισμού δικαίωσε τις ρεφορμιστικές θέσεις του Μπερνστάιν.

Η επιτυχία του Σιωνισμού και το συνακόλουθο, η δημιουργία του κράτους του Ισραήλ, είναι απλώς ένα άθλιο υποπροϊόν του θριάμβου της παγκόσμιας αντεπανάστασης.

Στον "σοσιαλισμό σε μια ενιαία χώρα" ήρθε η ηχώ "δικαιοσύνη για έναν ενιαίο λαό" και "ισότητα σε ένα ενιαίο κιμπούτς". Με το κεφάλαιο των Ρότσιλντ οργανώθηκε ο εποίκισμός της Παλαιστίνης και με την ευρωπαϊκή υπεραξία δημιουργήθηκαν τα πρώτα κιμπούτζίμ.

Οι Εβραίοι αναπαρήγαγαν για τους εαυτούς τους όλο τον φανατισμό και τον διαχωρισμό του οποίου είχαν πέσει θύματα. Εκείνοι που είχαν υποστεί στοιχειώδη ανοχή στην κοινωνία τους έπρεπε να αγωνιστούν για να γίνουν σε μια άλλη χώρα ιδιοκτήτες που διέθεταν το δικαίωμα να ανέχονται τους άλλους.

Το κιμπούτς δεν ήταν μια επαναστατική αντικατάσταση της Παλαιστινιακής "φεουδαρχίας", αλλά μια αμοιβαία φόρμουλα για την αυτοάμυνα των Εβραίων εργατών-εποίκων ενάντια στις καπιταλιστικές εκμεταλλευτικές τάσεις της Εβραϊκής Υψηροσίας.

Επειδή ήταν ο κύριος Εβραίος ιδιοκτήτης της Παλαιστίνης, η Σιωνιστική Οργάνωση αυτοπροσδιοριζόταν ως ο μοναδικός εκπρόσωπος των ανώτερων συμφερόντων του "Εβραϊκού Έθνους". Αν τελικά επέτρεψε έναν ορισμένο βαθμό αυτοδιαχείρισης, είναι επειδή ήταν σίγουρη ότι αυτή θα βασιζόταν στη συστηματική απόρριψη του Άραβα αγρότη.

Όσον αφορά το Histadrut [το Ισραηλινό εργατικό συνδικάτο], ήταν από την ίδρυσή του το 1920 υποταγμένο στην εξουσία του παγκόσμιου Σιωνισμού, δηλαδή στον άμεσο αντίποδα της εργατικής χειραφέτησης. Οι Άραβες εργάτες αποκλείονταν καταστατικά από αυτό και η δραστηριότητά του συνίστατο συχνά στο να απαγορεύει στις εβραϊκές επιχειρήσεις να τους απασχολούν.

Η εξέλιξη της τριμερούς πάλης μεταξύ των Αράβων, των Σιωνιστών και των Βρετανών επρόκειτο να στραφεί προς όφελος των Σιωνιστών.

Χάρη στην ενεργή κηδεμονία των Αμερικανών (από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου) και τις ευλογίες του Στάλιν (ο οποίος έβλεπε το Ισραήλ ως το πρώτο "σοσιαλιστικό" προπύργιο στη Μέση Ανατολή, αλλά και ως έναν τρόπο να απαλλαγεί από κάποιους ενοχλητικούς Εβραίους), δεν άργησε να πραγματοποιηθεί το όνειρο του Χερτζλ και να ανακηρυχθεί αυθαίρετα το εβραϊκό κράτος.

Ο συνεταιρισμός όλων των "προοδευτικών" μορφών κοινωνικής οργάνωσης και η ενσωμάτωσή τους στο Σιωνιστικό ιδεώδες επέτρεψε ακόμη και στους πιο "επαναστάτες" να εργαστούν με καλή συνείδηση για την οικοδόμηση του αστικού, милитарιστικού, ραβινικού κράτους που έγινε το σύγχρονο Ισραήλ. Ο παρατεταμένος ύπνος του προλεταριακού διεθνισμού ανέδειξε για άλλη μια φορά ένα τέρας.

Η βασική αδικία σε βάρος των Παλαιστινίων Αράβων επέστρεψε στους ίδιους τους Εβραίους: το κράτος του Εκλεκτού Λαού δεν ήταν παρά μια ακόμη ταξική κοινωνία στην οποία αναδημιουργήθηκαν όλες οι ανωμαλίες των παλαιών κοινωνιών (ιεραρχικές διαιρέσεις, φυλετικές αντιθέσεις μεταξύ των Ασκενάζι και των Σεφαρδίμ, ρατσιστικές διώξεις της αραβικής μειονότητας κ.λπ.).

Το εργατικό συνδικάτο ανέλαβε την κανονική του λειτουργία, δηλαδή την ενσωμάτωση των εργαζομένων σε μια καπιταλιστική οικονομία, μια οικονομία της οποίας το ίδιο έγινε ο κύριος ιδιοκτήτης.

Απασχολεί περισσότερους εργάτες από το ίδιο το κράτος και σήμερα αποτελεί το προγεφύρωμα της ιμπεριαλιστικής επέκτασης του νέου ισραηλινού καπιταλισμού. (" Το "Solel Boneh", ένας σημαντικός κατασκευαστικός κλάδος του Histadrut, επένδυσε 180 εκατομμύρια δολάρια στην Αφρική και την Ασία από το 1960 έως το 1966 και σήμερα απασχολεί 12.000 Αφρικανούς εργάτες).

Και όπως αυτό το κράτος δεν θα μπορούσε ποτέ να δει το φως της ημέρας χωρίς την άμεση παρέμβαση του Αγγλο-αμερικανικού ιμπεριαλισμού και τη μαζική βοήθεια του Εβραϊκού χρηματιστικού κεφαλαίου, έτσι και σήμερα δεν μπορεί να ισορροπήσει την τεχνητή οικονομία του χωρίς τη βοήθεια των ίδιων δυνάμεων που το δημιούργησαν.

(Το ετήσιο έλλειμμα του ισοζυγίου πληρωμών είναι 600 εκατομμύρια δολάρια, δηλαδή περισσότερα για κάθε Ισραηλινό κάτοικο από τις μέσες αποδοχές ενός Άραβα εργάτη).

Από την εγκατάσταση των πρώτων μεταναστευτικών εποίκισμών, οι Εβραίοι σχημάτισαν μια σύγχρονη, ευρωπαϊκού τύπου κοινωνία δίπλα στην οικονομικά και κοινωνικά οπισθοδρομική αραβική κοινωνία- η ανακήρυξη του κράτους του Ισραήλ ολοκλήρωσε αυτή τη διαδικασία μόνο με την καθαρή και απλή εκδίωξη των οπισθοδρομικών στοιχείων.

Το Ισραήλ αποτελεί με την ίδια του την ύπαρξη το προπύργιο της Ευρώπης στην καρδιά ενός Αφρο-Ασιατικού κόσμου.

Έτσι, έχει γίνει διπλά ξένο: για τον αραβικό πληθυσμό, που περιορίστηκε μόνιμα στο καθεστώς των προσφύγων ή της αποικιοκρατούμενης μειονότητας- και για τον εβραϊκό πληθυσμό, που για μια στιγμή είδε σε αυτό την επίγεια εκπλήρωση όλων των εξισωτικών ιδεολογιών.

Αλλά αυτό δεν οφείλεται μόνο στις αντιφάσεις της ισραηλινής κοινωνίας. Από την αρχή η κατάσταση αυτή συντηρείται και επιδεινώνεται διαρκώς από τις γύρω Αραβικές κοινωνίες, οι οποίες μέχρι στιγμής έχουν αποδειχθεί ανίκανες να συμβάλουν σε μια αποτελεσματική λύση.

Καθ' όλη τη διάρκεια της υπό Βρετανική Εντολή Παλαιστίνης¹ η Αραβική αντίσταση στην Παλαιστίνη κυριαρχούνταν πλήρως από την τάξη των ιδιοκτητών: τις Αραβικές άρχουσες τάξεις και τους Βρετανούς προστάτες τους.

1 British Mandate, Βρετανικό προτεκτοράτο στην Παλαιστίνη (1920-1948). Συμφωνία Sykes-Picot: μια μυστική συμφωνία που έγινε μεταξύ της Αγγλίας, Γαλλίας και Ρωσίας το 1916 για να μοιραστούν μεταξύ τους οι κτήσεις της πρώην Οθωμανικής Αυτοκρατορίας μετά το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Το 1917 οι Μπολσεβίκοι ανακάλυψαν το έγγραφο στα Ρωσικά κρατικά αρχεία και το αποκάλυψαν και το απέρριψαν δημοσίως, προκαλώντας τεράστια δυσφορία στις κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Αγγλίας.

Η Συμφωνία Sykes-Picot έβαλε τέλος στις ελπίδες του Αραβικού εθνικισμού που μόλις είχε αρχίσει να αναπτύσσεται και υπέταξε την επιδέξια τεμαχισμένη περιοχή σε μια ξένη κυριαρχία που σε καμία περίπτωση δεν έχει φτάσει στο τέλος της.

Η ίδια τάξη που εξασφάλιζε την κυριαρχία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας επί των αραβικών μαζών στράφηκε στην υπηρεσία της βρετανικής κατοχής και έγινε συνένοχη του Σιωνιστικού εποικισμού (με την πώληση, σε πολύ φουσκωμένες τιμές, της γης τους).

Η οπισθοδρόμηση της Αραβικής κοινωνίας δεν επέτρεπε ακόμη την ανάδυση νέων και πιο προηγμένων ηγεσιών και κάθε αυθόρμητη λαϊκή εξέγερση έπεφτε πάνω στην ίδια αφομοιωμένη τάξη: τους "αστικο-φεουδαρχικούς" επώνυμους και το εμπόρευσμά τους: την εθνική ενότητα

Η ένοπλη εξέγερση του 1936-1939 και η εξάμηνη γενική απεργία (η μεγαλύτερη στην ιστορία) αποφασίστηκαν και πραγματοποιήθηκαν παρά την αντίθεση της ηγεσίας όλων των "εθνικιστικών" κομμάτων.

Ήταν ευρέως διαδεδομένες και αυθόρμητα οργανωμένες- αυτό ανάγκασε την άρχουσα τάξη να ενταχθεί σε αυτές, ώστε να αναλάβει την ηγεσία του κινήματος. Αλλά αυτό έγινε για να το ελέγξουν, να το οδηγήσουν στο τραπέζι των συσκέψεων και σε αντιδραστικούς συμβιβασμούς.

Μόνο η νίκη των πληρέστερων, πιο ριζοσπαστικών προεκτάσεων αυτής της εξέγερσης θα μπορούσε να καταστρέψει τόσο την Παλαιστίνη υπό Βρετανική Εντολή όσο και τον Σιωνιστικό στόχο της δημιουργίας ενός Εβραϊκού κράτους.

Η αποτυχία της προμήνυε τις καταστροφές που θα ακολουθούσαν και τελικά την ήττα του 1948. Αυτή η τελευταία ήττα σηματοδότησε το τέλος της "αστικής φεουδαρχίας" ως ηγετικής τάξης του Αραβικού κινήματος.

Ήταν η ευκαιρία για τη μικροαστική τάξη να έρθει στην εξουσία και να αποτελέσει, μαζί με τους αξιωματικούς του ηττημένου στρατού, την κινητήρια δύναμη του σημερινού κινήματος. Το πρόγραμμά του ήταν απλό: ενότητα, μια αόριστη σοσιαλιστική ιδεολογία και η απελευθέρωση της Παλαιστίνης (η Επιστροφή).

Η Τριμερής επίθεση του 1956² της έδωσε την καλύτερη ευκαιρία να εδραιωθεί ως κυρίαρχη τάξη και να βρει ένα ηγετικό πρόγραμμα στο πρόσωπο του Nasser, ο οποίος προβλήθηκε για να προκαλέσει το συλλογικό θαυμασμό των εντελώς αποστεωμένων Αραβικών μαζών. Ήταν η θρησκεία τους και το όπιό τους. Όμως η νέα εκμεταλλευτική τάξη είχε τα δικά της συμφέροντα και τους δικούς της στόχους. Τα συνθήματα που χρησιμοποίησε το γραφειοκρατικό στρατιωτικό καθεστώς της Αιγύπτου για να κερδίσει τη λαϊκή υποστήριξη ήταν ήδη κακά από μόνα τους- επιπλέον, το καθεστώς ήταν ανίκανο να τα υλοποιήσει. Η Αραβική ενότητα και η καταστροφή του Ισραήλ (που επικαλούνταν διαδοχικά ως εκκαθάριση του σφετεριστικού κράτους ή ως καθαρή και απλή εκδίωξη του Ισραηλινού πληθυσμού στη θάλασσα) ήταν ο πυρήνας αυτής της προπαγάνδας-ιδεολογίας.

Αυτό που εγκαινίασε την παρακμή της Αραβικής μικροαστικής τάξης και της γραφειοκρατικής της εξουσίας ήταν πρώτα απ' όλα οι δικές της εσωτερικές αντιφάσεις και η επιφανειακότητα των επιλογών της (ο Nasser, το κόμμα Baath, το Kassem³ και τα λεγόμενα "κομμουνιστικά" κόμματα που δεν έπαψαν ποτέ να πολεμούν μεταξύ τους και να συμβιβάζονται και να συμμαχούν με τις πιο αμφίβολες δυνάμεις).

2 Η από κοινού επίθεση στην Αίγυπτο από Αγγλία, Γαλλία και Ισραήλ κατά την διάρκεια της κρίσης του Σούεζ

3 Παν-Αραβικό κόμμα, αντίπαλες παρατάξεις του οποίου κυβερνούν σήμερα το Ιράκ και τη Συρία. Kassem: επικεφαλής της ιρακινής κυβέρνησης 1958-1963.

Είκοσι χρόνια μετά τον πρώτο Παλαιστινιακό πόλεμο, αυτό η νέα τάξη μόλις απέδειξε την πλήρη ανικανότητά του να επιλύσει το Παλαιστινιακό πρόβλημα. Έζησε από την παραληρηματική μπλόφα, γιατί μπόρεσε να επιβιώσει μόνο με το να εγείρει μονίμως το φάντασμα του Ισραήλ, όντας εντελώς ανίκανο να επιφέρει οποιαδήποτε ριζική λύση στα αναρίθμητα εσωτερικά προβλήματα. Το Παλαιστινιακό πρόβλημα παραμένει το κλειδί των Αραβικών αγώνων εξουσίας. Είναι το κεντρικό σημείο αναφοράς όλων και όλες οι συγκρούσεις εξαρτώνται από αυτό. Είναι η βάση της αντικειμενικής αλληλεγγύης όλων των Αραβικών καθεστώτων. Παράγει την "Ιερή Συμμαχία" μεταξύ του Nasser και του Hussein, του Faisal και της Boumédiène, του Aref και του Baath.

Ο τελευταίος πόλεμος διέλυσε όλες αυτές τις ψευδαισθήσεις.

Η απόλυτη ακαμψία της "Αραβικής ιδεολογίας" κονιορτοποιήθηκε σε επαφή με μια αποτελεσματική πραγματικότητα που ήταν εξίσου σκληρή αλλά και μόνιμη. Αυτοί που μιλούσαν για πόλεμο ούτε τον ήθελαν ούτε προετοιμάζονταν γι' αυτόν, ενώ αυτοί που μιλούσαν μόνο για άμυνα, στην πραγματικότητα προετοίμαζαν την επίθεση.

Κάθε στρατόπεδο ακολούθησε τις αντίστοιχες τάσεις του: η Αραβική γραφειοκρατία το ψέμα και τη δημαγωγία, οι αφέντες του Ισραήλ την ιμπεριαλιστική επέκταση. Το σημαντικότερο μάθημα του Πολέμου των Έξι Ημερών είναι αρνητικό: αποκάλυψε όλες τις κρυφές αδυναμίες και ελαττώματα αυτού που παρουσιάστηκε ως "Αραβική Επανάσταση".

Η "κραταιά" στρατιωτική γραφειοκρατία της Αιγύπτου κατέρρευσε σε σκόνη μέσα σε δύο μέρες, αποκαλύπτοντας μεμιάς τη μυστική πραγματικότητα των επιτευγμάτων της: το γεγονός ότι ο άξονας γύρω από τον οποίο έλαβαν χώρα όλοι οι κοινωνικο-οικονομικοί μετασχηματισμοί -ο στρατός- παρέμεινε θεμελιωδώς ο ίδιος.

Από τη μία πλευρά, ισχυριζόταν ότι άλλαζε τα πάντα στην Αίγυπτο (και ακόμη και στον Αραβικό κόσμο στο σύνολό του)- από την άλλη, έκανε τα πάντα για να αποφύγει κάθε μετασχηματισμό στον εαυτό του, στις αξίες ή στις συνήθειές του.

Η Αίγυπτος του Nasser εξακολουθεί να κυριαρχείται από τις δυνάμεις προ του Nasser- η γραφειοκρατία της είναι μια συσσωμάτωση χωρίς συνοχή ή ταξική συνείδηση, που την ενώνει μόνο η εκμετάλλευση και η διαίρεση της κοινωνικής υπεραξίας.

Όσο για την πολιτικο-στρατιωτική μηχανή που κυβερνά τη Συρία του Baath, οχυρώνεται όλο και περισσότερο στον εξτρεμισμό της ιδεολογίας της. Αλλά η φρασεολογία της δεν ταιριάζει σε κανέναν πια (εκτός από τον Pablo!)⁴. Όλοι γνωρίζουν ότι δεν πολέμησε και ότι εγκατέλειψε το μέτωπο χωρίς αντίσταση επειδή προτίμησε να κρατήσει τα καλύτερα στρατεύματά της στη Δαμασκό για την άμυνά της. Αυτοί που κατανάλωσαν το 65% του Συριακού προϋπολογισμού για την υπεράσπιση της επικράτειας, ξεσκέπασαν οριστικά τα δικά τους κυνικά ψέματα.

Τέλος, ο πόλεμος έδειξε, σε όσους το χρειάζονταν, ότι μια Ιερή Συμμαχία με κάποιον σαν τον Hussein μπορεί να οδηγήσει μόνο σε καταστροφή. Η Αραβική Λεγεώνα [Ιορδανικός Στρατός] αποσύρθηκε την πρώτη μέρα και ο Παλαιστινιακός πληθυσμός, που υπέφερε επί είκοσι χρόνια κάτω από την αστυνομοκρατία του, βρέθηκε άοπλος και ανοργάνωτος απέναντι στις ισραηλινές δυνάμεις κατοχής.

Από το 1948 ο θρόνος των Hashemite είχε μοιραστεί τον εποίκισμό των Παλαιστινίων με το Σιωνιστικό κράτος. Με την εγκατάλειψη της Δυτικής Όχθης έδωσε στους Ισραηλινούς τους αστυνομικούς φακέλους όλων των Παλαιστινιακών επαναστατικών στοιχείων. Αλλά οι Παλαιστίνιοι γνώριζαν πάντα ότι δεν υπήρχε μεγάλη διαφορά μεταξύ των δύο αποικιοκρατειών, και η κραυγαλέα εμφάνιση της νέας κατοχής κάνει τουλάχιστον το πεδίο της αντίστασης πιο εμφανές.

Όσο για το Ισραήλ, έχει γίνει όλα όσα οι Άραβες το κατηγορούσαν πριν από τον πόλεμο: ένα ιμπεριαλιστικό κράτος που συμπεριφέρεται σαν τις πιο κλασικές δυνάμεις κατοχής (αστυνομική τρομοκρατία, δυναμίτιση σπιτιών, μόνιμος στρατιωτικός νόμος κ.λπ.).

4 επικεφαλής μιας Τροτσκιστικής τάσης.

Στο εσωτερικό αναπτύσσεται μια συλλογική υστερία, με επικεφαλής τους ραβίνους, γύρω από το "αναφαίρετο δικαίωμα του Ισραήλ στα Βιβλικά του σύνορα". Ο πόλεμος βάζει τέλος σε όλο το κίνημα των εσωτερικών αγώνων που δημιουργούνται από τις αντιφάσεις αυτής της τεχνητής κοινωνίας (το 1966 σημειώθηκαν αρκετές δεκάδες εξεγέρσεις, ενώ μόνο το 1965 έγιναν όχι λιγότερες από 277 απεργίες) και προκαλεί ομόφωνη υποστήριξη στους στόχους της άρχουσας τάξης και στην πιο ακραία ιδεολογία της. Χρησίμευσε επίσης για να στηρίξει όλα τα Αραβικά καθεστώτα που δεν συμμετείχαν στον ένοπλο αγώνα.

Ο Boumédiénne μπορούσε έτσι, από 3000 μίλια μακριά, να μπει στη χορωδία της πολιτικής κομπορρημοσύνης και να χειροκροτηθεί το όνομά του από το Αλγερινό πλήθος, μπροστά στο οποίο δεν είχε τολμήσει να εμφανιστεί ούτε την προηγούμενη μέρα, και τελικά να αποκτήσει την υποστήριξη ενός εντελώς σταλινοποιημένου ORP ("για την αντιιμπεριαλιστική του πολιτική"). Ο Faisal, για μερικά εκατομμύρια δολάρια, πέτυχε την αποχώρηση της Αιγύπτου από τη Βόρεια Υεμένη και την ενίσχυση του θρόνου του. κ.λπ.

Όπως πάντα, ο πόλεμος, εφόσον δεν είναι εμφύλιος, απλώς παγώνει τη διαδικασία της κοινωνικής επανάστασης.

Στο Βόρειο Βιετνάμ έχει επιφέρει την υποστήριξη της αγροτιάς, που ποτέ πριν δεν είχε δοθεί, στη γραφειοκρατία που την εκμεταλλεύεται. Στο Ισραήλ εξάλειψε για μεγάλο χρονικό διάστημα κάθε αντίθεση στο Σιωνισμό- και στις Αραβικές χώρες ενισχύει - προσωρινά- τα πιο αντιδραστικά κοινωνικά στρώματα.

Σε καμία περίπτωση δεν μπορούν τα επαναστατικά ρεύματα να βρουν εκεί κάτι με το οποίο να ταυτιστούν.

Το καθήκον τους βρίσκεται στον άλλο πόλο του σημερινού κινήματος, αφού πρέπει να είναι η απόλυτη άρνησή του.

Είναι προφανώς αδύνατο προς το παρόν να αναζητηθεί μια επαναστατική λύση στον πόλεμο του Βιετνάμ. Είναι πρώτα απ' όλα απαραίτητο να μπει ένα τέλος στην Αμερικανική επιθετικότητα για να επιτραπεί στον πραγματικό κοινωνικό αγώνα στο Βιετνάμ να αναπτυχθεί με φυσικό τρόπο, δηλαδή να επιτραπεί στους Βιετναμέζους εργάτες και αγρότες να ανακαλύψουν εκ νέου τους εχθρούς τους στο εσωτερικό: τη γραφειοκρατία του Βορρά και τα ιδιοκτησιακά και κυρίαρχα κοινωνικά στρώματα του Νότου.

Μόλις οι Αμερικανοί αποχωρήσουν, η Σταλινική γραφειοκρατία θα αναλάβει τον έλεγχο ολόκληρης της χώρας - δεν υπάρχει τρόπος να το αποφύγουμε αυτό. Γιατί οι εισβολείς δεν μπορούν να διατηρήσουν επ' άπειρον την επιθετικότητά τους - από την εποχή του Talleyrand είναι κοινός τόπος ότι με μια ξιφολόγχη μπορεί κανείς να κάνει τα πάντα, εκτός από το να κάθεται πάνω της.

Το θέμα δεν είναι να δώσουμε άνευ όρων (ή έστω υπό όρους) υποστήριξη στους Βιετκόνγκ, αλλά να αγωνιστούμε με συνέπεια και ασυμβίβαστα ενάντια στον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Τον πιο αποτελεσματικό ρόλο παίζουν σήμερα εκείνοι οι Αμερικανοί επαναστάτες που υποστηρίζουν και ασκούν την ανυποταξία και την αντίσταση κατά της επιστράτευσης σε πολύ μεγάλη κλίμακα (σε σύγκριση με την οποία η αντίσταση στον πόλεμο της Αλγερίας στη Γαλλία ήταν παιδική χαρά). Ο πόλεμος του Βιετνάμ έχει τις ρίζες του στην Αμερική και από εκεί πρέπει να ξεριζωθεί.

Σε αντίθεση με τον Αμερικανικό πόλεμο, το Παλαιστινιακό ζήτημα δεν έχει άμεσα εμφανή λύση. Καμία βραχυπρόθεσμη λύση δεν είναι εφικτή.

Τα Αραβικά καθεστώτα μπορούν μόνο να καταρρεύσουν υπό το βάρος των αντιφάσεών τους και το Ισραήλ θα είναι όλο και περισσότερο δέσμιος της αποικιοκρατικής του λογικής. Όλοι οι συμβιβασμοί που προσπαθούν να συνθέσουν οι μεγάλες δυνάμεις είναι βέβαιο ότι θα είναι αντεπαναστατικοί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Το υβριδικό status quo - ούτε ειρήνη ούτε πόλεμος - θα επικρατήσει πιθανώς για μια μακρά περίοδο, κατά την οποία τα Αραβικά καθεστώτα θα έχουν την ίδια μοίρα με τους προκατόχους τους του 1948 (πιθανώς στην αρχή προς όφελος των ανοιχτά αντιδραστικών δυνάμεων).

Η Αραβική κοινωνία, η οποία παρήγαγε κάθε είδους κυρίαρχες τάξεις που κατατομούν όλες τις τάξεις της ιστορίας, πρέπει τώρα να παράγει τις δυνάμεις που θα επιφέρουν την πλήρη ανατροπή της. Η λεγόμενη εθνική αστική τάξη και η Αραβική γραφειοκρατία έχουν κληρονομήσει όλα τα ελαττώματα αυτών των δύο τάξεων χωρίς ποτέ να έχουν γνωρίσει τα ιστορικά επιτεύγματα που αυτές οι τάξεις πέτυχαν σε άλλες κοινωνίες.

Οι μελλοντικές Αραβικές επαναστατικές δυνάμεις που θα αναδυθούν από τα ερείπια της ήττας του Ιουνίου 1967 πρέπει να γνωρίζουν ότι δεν έχουν τίποτα κοινό με κανένα υπάρχον Αραβικό καθεστώς και τίποτα να σεβαστούν μεταξύ των καθιερωμένων δυνάμεων που κυριαρχούν στον σημερινό κόσμο. Θα βρουν το πρότυπό τους στον εαυτό τους και στις καταπιεσμένες εμπειρίες της επαναστατικής ιστορίας.

Το Παλαιστινιακό ζήτημα είναι πολύ σοβαρό για να αφεθεί στα κράτη, δηλαδή στους συνταγματάρχες. Είναι πολύ κοντά στα δύο βασικά ζητήματα της σύγχρονης επανάστασης - τον διεθνισμό και το κράτος- για να μπορέσει οποιαδήποτε υπάρχουσα δύναμη να δώσει μια επαρκή λύση.

Μόνο ένα Αραβικό επαναστατικό κίνημα που είναι αποφασιστικά διεθνιστικό και αντικρατικό μπορεί και να διαλύσει το κράτος του Ισραήλ και να έχει στο πλευρό του τις εκμεταλλευόμενες μάζες αυτού του κράτους.

Και μόνο μέσω της ίδιας διαδικασίας θα μπορέσει να διαλύσει όλα τα υπάρχοντα Αραβικά κράτη και να δημιουργήσει την Αραβική ενότητα μέσω της εξουσίας των Συμβουλίων.

Mustapha Khayati

SITUATIONIST INTERNATIONAL #11(Οκτώβριος 1967)

Μετάφραση: Ken Knabb (ελαφρώς τροποποιημένη από την έκδοση στην Ανθολογία της Καταστασιακής Διεθνούς).

Πηγή: <https://libcom.org/article/two-local-wars>

Αρχική πηγή: <https://www.notbored.org/two-local-wars.html>